

NA KRIŽOVATKE CIEST

Ludmila Kumecká

Ludmila Kumecká

NA KRIŽOVATKE CIEST

Autor: © Ľudmila Kumecká
Korektúra: Mgr. Lenka Mondočková
Obálka: © Matej Faltin
Vydavateľstvo: Elist s.r.o.
Rok vydania: 2019, prvé vydanie

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-8197-206-5 pdf

Povýšenie

Vonku bol sychravý novembrový deň. Celý týždeň pršalo. Zachmúrené a škaredé počasie mi však náladu rozhodne nepokazilo, keďže mi dnes na porade šéf oznámil skvelú správu.

„Od nového roka sa stanete riaditeľkou finančného oddelenia našej firmy, pani Krátka,“ oznámil na porade všetkým prítomným. „Pracujete u nás už tri roky a som s vašou prácou veľmi spokojný. Verím, že moju dôveru nesklamete, Martinka,“ pristúpil ku mne a s úsmevom na tvári mi podal menovací dekrét. „Gratulujem! Zaslúžite si povýšenie. Ste pracovitá, svedomitá a všetky svoje pracovné povinnosti si plníte do bodky. Stanete sa mojou pravou rukou! Teším sa na našu ďalšiu spoluprácu!“ naklonil sa ku mne, podal mi ruku a nežne ma pobožkal na líce.

Bola som v šoku. Zaskočená a prekvapená zároveň. Všetci sme vedeli, že naša súčasná finančná riaditeľka odchádza do dôchodku, ale ani vo sne by mi nenapadlo, že ju nahradím práve ja. Som vo firme relatívne krátko a záujemcov o tento post bolo viac než dost'. Nevedela som, čo povedať. Zmohla som sa len na pár slov.

„Ďakujem, pán riaditeľ. Veľmi si to vážim. Nečakala som, že si spomedzi nás všetkých vyberiete práve mňa. Je to pre mňa obrovská výzva, ale uist'ujem vás, že urobím všetko pre to, aby som vašu dôveru nesklamala. Ešte raz vám zo srdca ďakujem!“ poďakovala som a posadila sa. Čo sa dialo na porade ďalej, neviem. Hlavu som mala plnú myšlienok a sústrediť sa bolo v tej chvíli pre mňa priam nemožné.

Naš'astie, porada netrvala dlho a po jej skončení som od kolegov prijímala jednu gratuláciu za druhou. Bola som šťastná. Až neskôr, cestou z práce, som si naplno uvedomila, aká úžasná vec sa mi dnes podarila. Tešila som sa domov, na deti a na manžela, ako im pri večeri oznámim túto bombastickú správu.

„Chcelo by to niečo výnimočné,“ pomyslela som si. „Urobím lososa v bylinkovej omáčke!“ rozhodla som sa a zaparkovala auto pred miestnym supermarketom. Vošla som dnu a začala nakupovať všetko potrebné. Lososa

milujú u nás doma všetci. Manžel Marek aj deti Samko a Anetka. Tešila som sa, že sa nám opäť začína dariť. Manžel bol totiž už pol roka bez práce. Podnikal v stavebníctve, mal stavebnú firmu. Roky mu všetko vychádzalo, a tak som sa mohla naplno venovať rodine a deťom. Deti však podrástli, preto som sa do práce vrátila aj ja. Ako účtovníčka vo firme, v ktorej som dnes bola povýšená! Marekovi sa ale postupne prestávalo dariť, nakoniec skrachoval a musel firmu zavrieť. Pol roka bol doma a celé dni nič nerobil. Dúfala som, že sa opäť naštartuje. Veľmi som si želala, aby si našiel novú prácu a náš život sa vrátil do starých dobrých koľají.

„Správa o mojom povýšení ho snád' poteší a motivuje,“ pomyslela som si, keď som stála s plným nákupným vozíkom pri pokladni. Zaplatila som, naložila nákup do kufra auta a ponáhľala sa domov.

Bolo už pol šiestej, keď som zaparkovala pred našim domom. Vošla som dnu a uvidela to, čo vždy. Manžel v obývačke, na sedačke, s pivom v ruke pozerá televízor. „Nič nové pod slnkom,“ pomyslela som si. Takýto scenár sa u nás opakoval deň čo deň.

„Ahoj, zlato!“ pozdravila som ho z chodby a smerovala rovno do kuchyne.

Marek vstal zo sedačky a prišiel za mnou. „Vysvetlíš mi, kde si bola tak dlho? To teraz sa chodí z roboty?“ osopil sa na mňa.

„Nekrič, prosím ťa,“ snažila som sa ho upokojiť. „Všetko ti vysvetlím dnes pri večeri. Pripravím lososa tak, ako ho máš rád,“ usmiala som sa a nežne ho pobožkala na ústa. „A ty sa, prosím ťa, daj trošku do poriadku. Vyzeráš hrozne.“

„No a čo!“ odvrkol Marek a vrátil sa späť do obývačky. Krátko nato prišli domov deti. Spoločne.

„Kde ste boli?“ spýtala som sa ich.

„Na tréningu predsa. Každý utorok a štvrtok. Zabudla si?“ odvetil ako prvý Samko.

„Nezabudla, zlatko. Viem, že chceš byť karatista. Už teraz sa ťa bojím,“ zažartovala som.

„Rob si srandu z opice a nie zo mňa, dobre? A nevolaj ma zlatko! Už nie som malé decko,“ odpovedal trochu nahnevane a smeroval do obývačky za otcom.

„A vy, slečna, kde ste boli?“ dobrá nálada ma neopúšťala, a tak som v žartovaní pokračovala ďalej.

„Ja som bola...“ na chvíľku sa odmlčala, „o ulicu ďalej, u kamarátky Sandry. Spolu sme sa učili. Máš s tým problém?“ Odvetila mi Anetka s úsmevom.

„Nemám, ak mi hovoríš pravdu.“

„A prečo by som ti akože mala klamať?“

„Lebo mám pocit, že v tom nie je kamarátka, ale skôr kamarát. Máš chlapca?“ spýtala som sa jej a čakala na odpoveď.

„No prepáč, mami. A koho? Si trochu mimo. Nemám nikoho!“ odpovedala stroho.

Na chvíľu sme obe zmĺkli. Moja otázka Anetku asi zaskočila. Nečakala to. Nechcela už v tomto rozhovore ďalej pokračovať a odišla do svojej izby.

Svoju rodinu milujem nadovšetko a z našich detí mám obrovskú radosť. Teším sa z každého ich úspechu. Samko je už druhák na strednej škole a veľký športovec! Od šiestich rokov robí karate. Úspechy dosahuje už aj na medzinárodnej úrovni. Anetka je šiestačka na základnej škole a venuje sa tancu. Chcela by pokračovať v štúdiu na konzervatóriu a stať sa profesionálnou tanečnicou. Obe naše deti sú nesmierne šikovné a ja, ako matka, som na ne právom pyšná!

Medzitým som v kuchyni pripravila večeru a prestrela stôl.

„Podťe jesť! Večera je na stole! Anetka, Samko, ocino!“ zvolala som všetkých do kuchyne. Vôňa pripravovaného lososa sa rozliehala po celom dome.

„Čo si uvarila?“ spýtal sa Samko.

„Lososa. Tak ako ho máte všetci radi. Nech sa páči!“ položila som taniere s večerou na stôl.

„Čím sme si to zaslúžili?“ nechápavo krútil hlavou.

„Ničím, Samko, ale...“ ešte chvíľku som nechala všetkých v napätí.

„Tak to už vyklop a nenat'ahuj nás. Chceme jesť!“ nahnevane zamrmal Marek.

„Tak teda dobre. Dnes som bola v práci povýšená! Od nového roka sa stanem riaditeľkou finančného oddelenia našej firmy. Dnes na porade mi to

šéf oficiálne oznámil a odovzdal menovací dekrét. Čo vy na to?“

„A to preto máme na večeru lososa?“ zažartoval Samko.

„Preto! Lebo mám z povýšenia takú radosť, že som ju chcela dopriať aj vám. Nech vám chutí, moji milí. Dobrú chuť,“ zaželala som všetkým.

Začali sme jesť. Deti informácia o mojom povýšení zaujala, Mareka však nie. Mlčky sa navečeral a odišiel z kuchyne späť do obývačky. Deti sa ma vypytovali na rôzne detaily môjho povýšenia, hlavne ich však zaujímalo, či im zvýšim vreckové. Sľúbila som, že áno. Veď to robím pre ne.

Všetko robím pre svoju rodinu, ale Marek akoby na to kašlal. Človek plný predsavzatí a plánov do budúcnosti sa po krachu svojej firmy nezaujímal o nič. Strácal sa mi pred očami. Nemohla som to nechať len tak. Musela som sa s ním vážne porozprávať.

A po večeri nastal pravý čas. Anetka a Samko si potrebovali ešte pripraviť veci do školy, a tak sa každý z nich vrátil do svojej detskej izby. A ja som si po dlhom a náročnom dni mohla konečne oddýchnuť v náručí svojho manžela. V obývačke som si sadla vedľa neho na sedačku a spýtala sa ho: „Teba moje povýšenie nepotešilo? Nepovedal si pri večeri ani slovo. Čo ty na to?“

Prudká reakcia môjho manžela ma prekvapila. „Naozaj chceš vedieť, čo ja na to? Dobre, tak ti to poviem! Robíš zo mňa hlupáka a neschopáka! A to aj pred deťmi! To si myslím!“

„Akého hlupáka a neschopáka? Marek, o čom to hovoríš?“ nechápala som význam jeho slov.

„Zapáčilo sa ti byť hlavou rodiny? Fajn! Tak to ja nemusím aspoň nič robiť!“

„Veď ani nerobíš! Celé dni sa flákaš! Dokedy chceš ešte takto žiť? Prečo si nehľadáš novú prácu? Ja sa ti snažím pomáhať, ako viem.“

„A ako mi pomáhaš? Výčítkami?“

„Nie, výčítkami nie! Ale snažím sa zarobiť peniaze pre našu rodinu, keď ty teraz neprinesieš domov ani cent. Očakávala som, že budeš mať radosť z môjho povýšenia. Žiaľ, mýlila som sa,“ dodala som smutným hlasom. Vstala som zo sedačky a odkráčala pomalým krokom hore do spálne. Rozplakala som sa. Premýšľala som, čo ďalej. Po chvíli prišiel za mnou Marek. Vybral si

zo šatníka bundu s kapucňou a posadil sa ku mne.

„Vieš čo, láska moja? Mám pre teba riešenie.“

„Aké?“

„Jednoduché. Nájdi si iného! Ak som podľa teba tak neschopný hlupák, nezahadzuj sa so mnou. Ako šéfka finančného oddelenia predsa nebudeš žiť s takou nulou, ako som ja.“

„Marek, prestaň! Nebudem takéto nezmysly počúvať!“

„Aké nezmysly? To sú fakty, láska moja.“ Vstal z postele a kráčal ku dverám.

„Kam ideš?“

„Preč! Aby si mi nemohla vyčítať, že celé dni len sedím doma. Potrebujem odtiaľto vypadnúť a prevetrať si hlavu.“

„Kedy prídeš?“

„Neviem!“ zabuchol za sebou dvere a odišiel. Obaja sme boli z celej situácie smutní a utrúpení.

Na druhý deň ráno som vstala o siedmej. Marek v posteli vedľa mňa nebol. Zľakla som sa. Rýchlo som zišla po schodoch dolu do obývačky, aby som zistila, či Marek neprespal na sedačke. Nebol však ani v obývačke, ani nikde inde v dome. Zmocnili sa ma obavy, či sa mu niečo nestalo. Chcela som sa vrátiť do spálne pre mobil a zavolať mu. Vtom sa ale otvorili vchodové dvere a Marek vošiel dnu.

„Kde si bol?“ spýtala som sa ho s úľavou, že je živý a zdravý.

„Nestaraj sa. Čo ťa je do toho!“ odvrkol a jeho kroky smerovali do spálne. Na schodoch sa stretol s deťmi.

„Ahojte,“ pozdravil sa s nimi.

„Ahoj, oci!“ odpovedali takmer súčasne.

„Kde si bol?“ spýtala sa Anetka prekvapene. Nestávalo sa totiž, žeby Marek vstával skôr ako pred deviatou.

„Si zvedavá, ako tvoja matka. Ale keď už to chceš vedieť, poviem ti to. Bol som si zabehať. Teraz si dám sprchu a potom vás oboch odveziem do školy. Okej?“

„Okej!“ obaja súhlasne prikývli.

V tej chvíli som nevedela, čo mám robiť. Vedela som len, že nás Marek klame. Mňa aj deti. A to nikdy predtým nerobil. Nechcela som to už ale ďalej riešiť. Pripravila som deťom raňajky a desiatu do školy. Marek sa v kuchyni ani nezastavil.

„Anetka, Samko, ideme!“ zavolať na deti z chodby. Nasadli do auta a už ich nebolo.

Zostala som v dome sama. Bolo krátko po pol ôsmej. Vypila som kávu a umyla riad. Neustále som premýšľala nad tým, čo sa to u nás doma deje. A čím viac som premýšľala, tým viac som bola smutná.

Do práce som prišla krátko pred deviatou. V kancelárii, v ktorej som pracovala, bolo už niekoľko mojich kolegov.

„Dobré ráno, pani riaditeľka,“ oslovili ma hneď pri príchode.

„Dobré ráno, milí kolegovia,“ odpovedala som s úsmevom. „Ale riaditeľkou budem až od nového roka. Tak si to oslovenie zatiaľ odpustite, dobre?“

„Okej, šéfka! Aká bola doma oslava? Pochváľ sa!“ spýtal sa Leo, kolega, ktorý ma od začiatku v práci vždy podporoval a pomáhal mi.

Zodvihla som hlavu a smutným hlasom odpovedala: „Žiadna oslava nebola. Deti sa síce potešili, že budú mať vyššie vreckové, ale manžela som viac nahnevala, ako potešila. Nepýtaj sa, prečo. Nechce sa mi o tom teraz hovoriť.“ Poprosila som ho o pochopenie.

Leo sa na mňa súciteľne pozrel a silno ma objal. „To nič, zas bude dobre,“ zašepkal.

„Dúfam,“ odpovedala som a vrhla sa do práce.

Kopec pracovných povinností v nasledujúcich dňoch mi pomáhal zabudnúť na problémy u nás doma. Nechávala som veciam voľný priebeh. Nechcela som na Mareka zbytočne naliehať.

December ušiel ako voda a ja som si až na firemnom vianočnom večierku uvedomila, že prichádzajú najkrajšie sviatky roka. Tešila som sa, ako ich spolu oslávim v rodinnom kruhu. A keďže sa firme, v ktorej som pracovala, tento rok darilo, koncoročné odmeny boli bohaté.

Rozhodla som sa, že na vianočných darčekom šetriť nebudem. Nakúpila

som deťom aj manželovi značkové oblečenie i obuv, Samkovi nový notebook, Anetke tablet a manželovi nový rybársky výstroj. Rybárčenie ho kedysi veľmi bavilo, preto som dúfala, že mu to znova vráti chuť do života. A ešte bonus, zimnú dovolenku! Dlhو sme spolu nikde neboli, a tak by nám krátky oddych vo Vysokých Tatrách padol vhod. Vybrala som ju a zarezervovala cez internet. Tešila som sa, že aspoň darčekom urobím rodine radosť.

Vianoce prebehli v pokojnej atmosfére. Štedrý deň sme strávili všetci spolu v príjemnej rodinnej pohode. Darčeky všetkých potešili, dokonca aj Mareka nadchla predstava, že zas bude môcť rybárčiť.

„Budeš chodiť so mnou?“ spýtal sa ma.

„Ak ma zoberieš, tak áno,“ odpovedala som.

„Fajn, beriem ťa za slovo! Teším sa. A ďakujem!“ naklonil sa ku mne a pobožkal ma na líce.

„Aj ja sa teším, zlatko,“ pobožkala som ho tiež.

Deti boli darčekom tak zaujaté, že si nás takmer nevšimli. Bola som šťastná, že sa mi podarilo urobiť všetkým radosť.

Na moje prekvapenie som však ani ja neobišla naprázdno. Od Mareka som dostala krásny zlatý prsteň ako dôkaz, že ma stále miluje. A od detí nový kuchynský robot, keďže starý už doslúžil.

Jeden darček ale stále zostal neobjavený. Obálka, v ktorej bola naša dovolenka, ležala na stole. Vzala som ju a zamávala ňou všetkým pred očami.

„A tu je niečo, čo vás, dúfam, poteší tiež!“

„Čo je to, mami? Ukáž, otvorím to,“ naliehal Samko.

Podala som mu obálku. Samko ju rýchlo otvoril a nahlas prečítal: „Poukaz na týždenný relaxačný pobyt v hoteli Fis vo Vysokých Tatrách s polpenziou pre štyri osoby.“

„Paráda!“ nadšene vykrikoval a spolu s Anetkou si so záujmom prezerali priložené prospekty hotela. Boli nadšení z možností, ktoré hotel ponúkal. Už nie tak nadšený bol ale Marek. Nechcel však pokaziť vianočnú atmosféru u nás doma, a tak si prospekty prezrel tiež.

„To bude super! Bomba, oci!“ neskrývali obrovskú radosť Samko s Anetkou. „Ty sa netešíš?“

„Ale teším sa, teším!“ odpovedal Marek, len aby nezarmútil deti. Obrátil sa ku mne a dodal: „Len si mi to mohla povedať skôr. Aby som si zariadil isté neodkladné veci.“

„Aké veci?“ nechápala som. „Čo také neodkladné potrebuješ riešiť medzi sviatkami?“

„To je moja vec. Zariadim si to. Kedy odchádzame?“ spýtal sa ma.

„Dvadsiateho siedmeho poobede. Bude nám fajn. Užijeme si to spolu,“ snažila som sa Mareka presvedčiť.

Pobyt sme si vychutnávali plnými dúškami. Svieži tatranský vzduch a hotelové wellnesscentrum nám pomohli načerpať nové sily. Na poste finančnej riaditeľky ich budem potrebovať. Snažila som sa však na prácu nemyslieť. Všetku svoju pozornosť som venovala rodine.

Deti si program organizovali samé, a tak som väčšinu času trávila s Marekom. Myslela som si, že nás pobyt opäť spojí dohromady. Opak bol pravdou.

Marek sa stále viac uzatváral do seba a odmietal so mnou komunikovať. Pred deťmi hral divadielko a tváril sa šťastne. Mne sa však vzdialoval čoraz viac. Správal sa ku mne chladne a odmerane. Bez akýchkoľvek emócií, bez prejavovania citov, nežností či lásky.

Trápilo ma to, ale chcela som nám oboch dopriať čas. Naivne som sa domnievala, že sa tak problémy vo vzťahu vyriešia za nás. Dnes už viem, že som sa mýlila!

Nový rok začal hekticky v práci aj doma. Nová pracovná pozícia priniesla do môjho života niekoľko významných zmien.

Celé dni v kancelárii a časté služobné cesty spôsobili, že mi na rodinu nezostávalo veľa času. Preto ma potešilo, keď sa Marek ponúkol, že sa o domácnosť bude starať on.

Ráno vstával prvý ešte pred siedmou, pripravil nám všetkým raňajky, odviezol deti do školy a keď som sa večer vrátila z práce, čakal ma s večerou. Zdalo sa, že naša domácnosť funguje na jednotku.

Manželská kríza

V práci sa mi darilo a doma sa zdalo byť všetko v poriadku. Bola som šťastná, že sa Marek dokázal postarať o deti aj o domácnosť. Priepasť, ktorá však vznikla medzi nami, sa stále prehĺbovala. Nedokázali sme spolu komunikovať, nájsť si spoločné témy na rozhovor. Žili sme každý vo svojom svete. A naše deti tiež.

Moja nová, náročná a zodpovedná práca akoby úplne pohltila môj súkromný život. Bola som šťastná a nešťastná zároveň. Nedokázala som si čas rozdeliť tak, aby som bola viac s rodinou, a to sa mi časom vypomstilo.

Navyše som v marci mala na tri týždne odcestovať na služobnú cestu do Londýna. V ten deň mi to oznámil riaditeľ na porade. Bola som v rozpakoch. Tak dlho som od rodiny nikdy predtým odlúčená nebola.

„Máte s tým problém?“ spýtal sa ma šéf.

„Nie, len...“ nedokončila som vetu, ktorú som začala.

„Čo len?“ znervóznel. „Uvedomte si láskavo, aký významný post zastávate v našej firme. Vyžadujem od vás stopercentný výkon.“

„Prepáčte, pán riaditeľ. Viac sa to nestane,“ ospravedlnila som sa.

„To dúfam! Po porade prídte, prosím, ešte do mojej kancelárie, potrebujem s vami prebrať analýzu finančného hospodárenia firmy,“ snažil sa reagovať už pokojne.

Prikývla som a ihneď po porade zamierila do jeho kancelárie.

„Posaďte sa, Martinka,“ ponúkol mi veľké kožené kreslo a posadil sa oproti mne. „Preštudoval som si finančnú analýzu, ktorú ste mi odovzdali ráno a som milo prekvapený. Hospodársky výsledok za minulý rok ma veľmi potešil,“ oznámil mi šéf s neskrývanou radosťou.

„Ďakujem, ale to nie je len moja zásluha. Poďakovanie patrí všetkým zamestnancom firmy,“ odpovedala som.

„Ja viem. A preto vás chcem požiadať o zorganizovanie firemnej valentínskej párty, na ktorej by som sa chcel všetkým osobne poďakovať. Šlo by to?“

„Isteže! Na piatok štrnásteho februára?“

„Na piatok štrnásteho februára,“ zopakoval. „Na sedemnástu hodinu,“ upresnil.

Zapísala som si termín do diára a čakala na ďalšie inštrukcie.

„Viete, Martinka, mohol by som touto záležitosťou poveriť svoje asistentky, ale chcem všetkých prekvapiť. Spolu s vami.“

„To chápem,“ ubezpečila som ho. „Aká je vaša predstava?“

„Moja predstava?“ pousmial sa. „Že všetko zariadite vy. Pozvánky, výzdobu aj catering. Spolieham sa na vás, Martinka. Ste teraz moja pravá ruka. Verím, že to zvládnete,“ podal mi obálku s peniazmi, ktoré boli na to určené.

„Ďakujem za dôveru, pán riaditeľ. Verím, že vás nesklamem,“ pousmiala som sa tiež, vzala obálku s peniazmi a chcela odísť.

„Počkajte, Martinka! Ešte sekundu!“ vstal z kresla a podišiel k barovému pultu. Zo širokej ponuky kvalitných alkoholických nápojov vybral martini.

„Môže byť?“ obrátil sa ku mne, aby mi ukázal etiketu na fľaši.

„Pán riaditeľ, viete, že nepijem. A keď, tak len príležitostne.“

„Lepšiu príležitosť už mať nebudete,“ naliať martini do dvoch pohárov a podišiel ku mne. Podal mi jeden z nich so slovami: „Na úspech našej firmy! Na vás a... na tykanie. Ak budete chcieť. Už žiaden pán riaditeľ. Som Lukáš, pre priateľov Luky. Čo vy na to?“ Spýtal sa ma z tesnej blízkosti.

Súhlasila som. „Martina,“ predstavila som sa krstným menom. „Teší ma.“

„Lukáš alebo Luky, ako chceš. Aj mňa teší. Čau!“

„Čau!“ pripili sme si. Hneď nato sa šéf ku mne naklonil a dal mi pusu. Zblízka mi hľadel do očí a tichým hlasom šepkal: „Záleží mi na tebe, Martinka. Si skvelá žena. Potrebujem ťa. A prepáč mi, ak som bol dnes na porade k tebe nepríjemný, ale ja som už raz taký.“ Pousmial sa a pohladil ma po líci.

„To je v poriadku, Luky. Mal si pravdu. Na pozícii finančnej riaditeľky si musím svoje povinnosti plniť na stodesať percent!“ zažartovala som. Odrazu som sa cítila v jeho prítomnosti veľmi príjemne.

Náš rozhovor trval ešte niekoľko minút, kým mu vo vrecku saka nezazvonil mobil. Pozrel sa na displej a zvažnel.

„Prepáč, ale mám súrny telefonát. Potrebujem to ihneď vybaviť.“ Vstal a

vrátil sa k svojmu pracovnému stolu.

Pochopila som, že mám odísť. Mlčky som vstala a s dobrým pocitom odchádzala zo šéfovej kancelárie. Hneď na druhý deň som začala pripravovať valentínsku párty.

Prípravy boli organizačne i časovo náročné. Ale chcela som všetkých prekvapiť, najmä šéfa. Chcela som mu dokázať, že si lepšiu pravú ruku vo firme nemohol vybrať. Všetko na párty muselo byť pripravené do najmenších detailov, aby stál výsledok zato.

Na rodinu som v tom čase nemyslela. Práca ma doslova pohltila. Naivne som sa domnievala, že ak rodinu finančne zabezpečím, stačí to. Rodina však potrebuje mňa a nie peniaze. Dnes to už viem.

Valentínska párty bola fantastická! Začala sa presne o sedemnástej hodine v reprezentačných priestoroch našej firmy. Na hostí čakali hostesky a švédske stoly, ktoré boli plné rozličných dobrôt, gurmánskych špecialít a drinkov. Keď sa už všetci pozvaní hostia zhromaždili, šéf sa im s úsmevom prihovoril. Nešetril pritom slovami chvály na adresu všetkých, ktorí sa svojou prácou pričinili o vynikajúci hospodársky výsledok firmy v minulom roku.

„Len tak ďalej, priatelia! Nech sa nám darí a naša firma naďalej prosperuje!“ ukončil svoj príhovor a zdvihol nad hlavu pohár so šampanským.

Potom sa už párty rozbehla naplno. Hostia jedli, pili a zabávali sa pri tónoch príjemnej hudby. Šéf si s každým pripil, prehodil pár slov a poďakoval sa každému osobne. Bol nadšený a doslova unesený z prípravy párty. A ja tiež. Bola som so sebou maximálne spokojná.

Vyšla som na terasu nadýchať sa čerstvého vzduchu. Vzápätí som za sebou začula kroky. Otočila som sa a uvidela šéfa.

„Tu si? Hľadal som ťa!“

„Tu som. Potrebuješ ma?“ spýtala som sa.

„Nie, nie!“ upokojoval ma. „Chcel som sa ti len osobne poďakovať za prípravu takej skvelej párty. Si skutočne dobrá. Nie, opravujem. Si vynikajúca, dokonalá, úžasná a navyše krásna a inteligentná žena,“ nešetril šéf lichôtkami na moju adresu.

„Veľmi pekne ďakujem, Luky! Pre teba to vždy rada urobím,“ pousmiala som sa.

Šéf sa ku mne naklonil a jemne ma pobožkal na pery. „A to je bonus navyše, pre najlepšiu finančnú riaditeľku, akú som kedy mal,“ dodal s úsmevom.

Zostali sme ešte chvíľu na terase a nezáväzne sa rozprávali. Bolo nám spolu príjemne. Neskôr sme sa vrátili ku kolegom, ktorí sa v dobrej nálade veselo zabávali až do polnoci. A ja so šéfom tiež. Potrebovala som to. Uvoľniť sa, odviazať sa a zabudnúť na problémy.

Krátko po polnoci sa prítomní pomaly začali rozchádzať domov. Až pri rozlúčke s nimi som si uvedomila, koľko je hodín. Vypila som viac šampanského a miešaných drinkov, ako som mala a úplne som zabudla na čas. Prepadli ma výčitky svedomia.

Vo firme som zostala už len ja a Lukáš. Všimol si, že som zväžnela a spýtal sa ma: „Stalo sa niečo? Môžem ti pomôcť?“

„Nie, len ak by si vedel vrátiť čas. Po polnoci som sa z práce domov ešte nikdy predtým nevrátila.“

„Netráp sa, Martinka!“ snažil sa ma Lukáš upokojiť. „Tvoj manžel nevie o valentínskej párty? Nepovedala si mu to?“

„Nie! Manželovi nie! Len dcére Anetke som ráno oznámila, že prídem neskôr. Ale dôvod nevie. Mrzí ma, že prídem tak neskoro.“

Lukáš sa naklonil ku mne a nežne ma objal. Položila som si hlavu na jeho plece. A po chvíli som už z tesnej blízkosti hľadela do jeho prenikavých očí. Neodolala som jeho zmyselnému pohľadu a nádhernému úsmevu. Začali sme sa vášnivo bozkávať. V podvedomí som síce vedela, že nekonám správne, ale vrúcny a vášnivý bozkom Lukáša som odolat' nedokázala.

Pomaly zo mňa začal strhávať šaty a bozkávať ma po celom cele. Milovali sme sa v jeho kancelárii, na jeho pracovnom stole. Nevníмали sme nič, len jeden druhého. Milovanie s Lukášom bolo vášnivé a krásne. S Marekom som už dlho nič podobné nezažila. A chýbalo mi to.

Milovali sme sa intenzívne dlhé minúty. Bola som doslova unesená vášňou z práve prežitého sexuálneho zážitku. Zostala som s Lukášom v sladkom objatí a vášnivo sme sa bozkávali ďalej.

Množstvo vypitého alkoholu začalo pomaly vyprchávať a ustupovať triezvemu uvažovaniu. Čoraz viac som si uvedomovala, čo som urobila. Podviedla som Mareka! A to som nikdy predtým neurobila. Za celých osemnásť rokov manželstva som ho ani raz nepodviedla! Až teraz. Sužovali ma výčitky svedomia. Dúfala som len, že sa to Marek nikdy nedozvie a že sa nič podobné už nikdy viac nebude opakovať.

Domov som sa vrátila až neskoro v noci. Deti spali. Vošla som potichu do spálne, aby som manžela nezobudila. Na moje prekvapenie však Marek v posteli nebol. Stávalo sa to čoraz častejšie. Osprchovala som sa a ľahla si. Výčitky svedomia ma prenasledovali ďalej.

Na druhý deň ráno som vstala až pred obedom. Bola sobota, a tak som si mohla dopriať dlhší spánok. A po včerajšej firemnej valentínskej párty som si veru aj potrebovala pospať.

Pomalým krokom som schádzala po schodoch dolu. Deti boli v obývačke a pozerali televízor. Manžel v kuchyni pripravoval obed.

„Ahojte,“ pozdravila som všetkých z chodby.

„Čau, mami,“ odpovedali deti. „Spať do pol dvanástej, to je slušný výkon!“ zažartoval Samo. „Prekonať ťa dokáže už len otec!“

„Prišla som neskoro, a tak som si potrebovala pospať dlhšie,“ snažila som sa im to s úsmevom vysvetliť. „Môžete mi to odpustiť?“

„Jasné, mami. V pohode. Spi aj celý deň, ak chceš,“ odpovedal Samo s úsmevom a bol až podozrivo milý.

Vošla som do kuchyne. Obed bol hotový, stačilo len prestriť stôl.

„Pomôžem ti,“ ponúkla som Marekovi pomoc.

„Nemusíš! Zvládnem to sám!“ nahnevaný odvrkol. Potrebovala som sa s Marekom v klúde porozprávať, ale pred obedom som nič riešiť nechcela. „Poobede budeme mať dost' času na rozhovor,“ pomyslela som si.

Obed prebehol v pomerne pokojnej atmosfére. Konečne som mala príležitosť byť opäť s rodinou. Deti sa pochválili novinkami zo školy i s plánmi na víkend.

„Dnes poobede máme súťaž družstiev v karate. Prídu chalani z rôznych kútov Slovenska a budeme súťažiť o pohár primátora mesta. Je to dobrá

príležitosť otestovať sa pred blížiacimi sa majstrovstvami Slovenska. Súťaž začína o tretej v športovej hale. Prídete sa pozrieť?“ spýtal sa Samko a očakával kladnú odpoveď.

„Prečo nie? Pôjdeme! Musíme predsa podporiť nášho favorita,“ potešila som sa.

„Chod' s Anetkou,“ zareagoval vzápätí nato Marek. „Ja už niečo mám.“

„A čo máš?“ naliehala som. „Čo máš také dôležité v sobotu poobede, že nemôžeš ísť s nami?“

„Čo ťa je do toho!“ odvrkol, vstal od stola a s pohárom piva zamieril do obývačky.

Bolo mi smutno. Tešila som sa, že aspoň víkend strávime všetci spolu. Ale Marek mal v pláne už iný program.

„Musím sa s ním porozprávať. Vyriešiť naše problémy a nie sa im vyhýbať,“ bola som rozhodnutá náš rozhovor ďalej neodkladať. „Idem za ocinom,“ oznámila som deťom a poprosila ich, aby zatiaľ v kuchyni umyli riad.

Vošla som do obývačky a pre istotu za sebou zavrela dvere. Posadila som sa na sedačku a pokojným hlasom sa mu prihovarila: „Marek, musíme sa spolu porozprávať. Takto to už ďalej nejde. Čo sa deje? Vysvetli mi to!“

„Čo ti mám vysvetliť? Ja, tebe? Radšej mi vysvetli, kde si ty bola celú noc! To budeš z práce chodiť nadránom?“ osopil sa na mňa.

„Nie, Marek. Nebudem, prepáč mi to. Viac sa to nestane, ale mali sme včera vo firme párty. Valentínsku párty. A ja som akosi zabudla na čas. Prepáč mi to. Už sa to nebude opakovať,“ ospravedlňovala som sa.

Mareka akoby moja odpoveď nezaujímala. Len sa pousmial a odvetil: „Rob si, čo chceš. Je mi už jedno, kde si a s kým si!“

„To ti už na mne vôbec nezáleží? A ani na deťoch? Sme pre teba vzduch?“

„Deti z toho vynechaj, dobre? Kašlem na teba, ale nie na ne! Ja sa o ne starám, ty nie! Ja som doma, ty nie! Nemáš mi čo vyčítať, ty rozhodne nie!“ rozkričal sa na mňa.

„Nekrič, prosím ťa,“ snažila som sa ho upokojiť. „Ja ti nič vyčítať nechcem. Snažím sa len pochopiť, čo sa to s nami v poslednom období deje. Žiješ si svoj život a nič iné ťa nezaujíma. Organizuješ si vlastný program.“

Vidíš len seba,“ na chvíľu som sa odmlčala a prešla do proti-útoku. „Kde si bol ty dnes v noci? Posteľ bola prázdna, keď som prišla. A ty veľmi dobre vieš, že sa to nestalo po prvýkrát. Vysvetlíš mi to?“

„Nie, nevysvetlím! Prečo by som mal?“

„Lebo si môj manžel! Lúbim ťa, potrebujem ťa! A bojím sa o teba!“

„To je vtip, že?“

„Prečo by to mal byť vtip?“

„Lebo ty ma už ani neľúbiš, ani nepotrebuješ. A vôbec ťa nezaujímam. Som pre teba vzduch!“

„Nie si! Marek! Viem, že to v poslednom období medzi nami škrípe, ale chyby sú na strane nás oboch. Skúsme ich spolu napraviť a vrátiť náš život do zabehnutých koľají. Marek, prosím!“

„Čo chceš vrátiť späť? Ty máš svoj život a ja svoj. A naše deti sú už veľké. Chápu, čo sa deje.“

„Ale ja nechápem! Čo tým chceš povedať? Povedz mi jasne, čo vlastne chceš.“

„Rozvod! A to čím skôr! Je to jediné možné riešenie. Naše manželstvo je v troskách. Všetko krásne, čo medzi nami bolo, skončilo. Žiaľ, nevyšlo nám to,“ oznámil mi Marek svoje rozhodnutie chladne a bez emócií.

Zostala som v šoku. Chvíľu som na neho bezmocne pozerala a nezmohla sa ani na slovo.

„Rozvod? Prečo hneď rozvod? Marek! Uvedomuješ si, čo vlastne chceš? To nemyslíš vážne, že nie?“

„Myslím to vážne! A v najbližších dňoch sám podám návrh na rozvod. Ale uist'ujem ťa, že všetko prebehne hladko a bez problémov. Ak to, samozrejme, nebudeš komplikovať ty.“

„Neverím ti, Marek! Neverím! To nemôže byť pravda!“ rozplakala som sa.

„Neplač a pochop, že takto to bude najlepšie,“ snažil sa ma Marek upokojiť.

„Pre koho?“ spýtala som sa so slzami v očiach.

„Pre nás oboch,“ na chvíľu sa odmlčal a potom pokračoval, „budúci týždeň sa odsťahujem a celý dom zostane tebe a deťom. Starat' sa o ne ale budem tak ako doteraz. Budem na ne platiť toľko, koľko mi určí súd. Budem s nimi

tráviť víkendy, sviatky a keď budeš odcestovaná, tak aj celé týždne. A ty budeš mať konečne čas aj pre seba.“

„Ty niekoho máš?“

Marek sa nenechal zaskočiť mojou otázkou a odpovedal: „Nie je to jedno, či niekoho mám? Ty tiež nie si sama. Šéfka finančného oddelenia predsa vzbudzuje u mužov záujem. Či snád' nie?“

Neodpovedala som. Nechcela som sa už s Marekom ďalej rozprávať. Vstala som a odišla do spálne. Plakala som a premýšľala, čo bude ďalej. V tej chvíli som si nedokázala ani len predstaviť, čo všetko nám rozvod prinesie. Čo všetko nám spôsobí a ako veľmi ovplyvní náš život. Nedokázala som myslieť na budúcnosť. V spleti myšlienok som zaspala a spala asi dve hodiny. Zobudila som sa, až keď na dvere spálne zaklopal Samko.

„Mami, tak ja idem. Musím sa poriadne rozcvičiť, aby som si pred vami neurobil hanbu. Môj cieľ je dnes jasný. Chcem poraziť všetkých súperov! Tak mi drž palce,“ naklonil sa ku mne, aby dostal odo mňa pusku pre šťastie. Robieval to vždy pred súťažou. A mne to lichotilo.

„Veľa šťastia, Samko. Si najlepší! Určite zvíťaziš. Drž sa!“ pobožkala som ho a snažila sa zamaskovať svoju uplakanú tvár. To sa mi však aj tak nepodarilo.

„Mami, ty si plakala? Prečo? Čo sa stalo?“ kládol mi Samko jednu otázku za druhou. Neodpovedala som. Nechcela som ho teraz, tesne pred súťažou, zaťažovať našou rodinnou situáciou.

„To teraz nerieš, Samko. Sústreď sa na súťaž. Na nič iné nemysli,“ snažila som sa ho upokojiť. „A choď už. My s Anetkou prídeme o chvíľu za tebou do haly tiež.“

„Tak dobre, mami,“ uspokojil sa s mojou odpoveďou a odišiel.

Rýchlo som vstala a umyla si tvár. Obliekla som si rifle, športovú mikinu a obula tenisky. „Môžeme vyraziť,“ pomyslela som si, keď som pred zrkadlom dokončovala úpravu svojho zovňajšku. „Nenechám si pokaziť tento skvelý deň. Užijem si ho so svojimi deťmi tak, ako sa patrí!“

Do športovej haly sme s Anetkou vyrazili krátko po pol tretej. Marek doma nebol. Odišiel hneď po našom rozhovore a neukázal sa celé dva dni. V tej chvíli som vedela, že všetko, čo povedal, myslel vážne. A naše manželstvo

smeruje k rozvodu.